

РЕШЕНИЕ

№ 7542

гр. София, 29.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8448** по описа за **2020** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

2

Настоящото касационно производство е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба с вх. № 1040348 от [фирма] с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „В.“, [улица], представлявано от Изпълнителните директори Ц. Н. и В. Н. срещу Решение № 136591/30.06.2020 г., поставено по н.а.х.д. № 2337/2020 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 107 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 464722 – F478609, издадено на 20.09.2020 г. от Л. Д. – Началник на отдел „Оперативни дейности“ – [населено място] в ЦУ на НАП, въз основа на което на касатора е наложено наказание имуществена санкция в размер на 600 лв. за извършено нарушение на 41, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ.

Касаторът излага доводи за незаконосъобразност на решението на първоинстанционния съд, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, неправилно приложение на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание. В касационната жалба се твърди, че нито в АУАН, нито в НП недвусмислено е посочена датата на заявеното от административнонаказващия орган

нарушение, в противоречие с изискванията на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗАНН, което не е отразено в процесното решение на СРС. Наведени са твърдения, че първоинстанционният съд неправилно не е възприел релевираните от дружеството аргументи за антидатиране на оспореното НП. Изложени са доводи за маловажност на формално извършеното нарушение по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Моли се за отмяна на първоинстанционното решение или алтернативно за неговото изменение и определяне на предвиденото за извършеното от дружеството нарушение административно наказание в неговия минимален размер.

В съдебно заседание касаторът [фирма], редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – Централно управление, редовно призован, не се представлява. По делото са депозиран писмени бележки от юрисконсулт П.. Претендира се юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции в размер на 200 лв.

СГП, редовно уведомена, се представлява от прокурор К., който моли за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на решението на първоинстанционния съд.

Настоящият съдебен състав, като взе предвид становищата на страните и извърши проверка на обжалваното решение на наведените касационни основания съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК и след служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон по реда на чл. 218, ал. 2 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като е подадена от страна с надлежна легитимация, за която обжалваното решение е неблагоприятно, в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК. Съдът, след като прецени и обсъди наведените в касационната жалба становища на страните и след извършена проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 АПК, установява следното:

Разгледана по същество жалбата на касатора се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Правилно първоинстанционният съд е приел твърдението на жалбоподателя, че атакуваното наказателно постановление е антидатирано, за неоснователно. Официалните документи, издадени от държавен орган или от друг правен субект, на когото държавата е предоставила удостоверителна функция /каквото е НП/, се ползват с формална доказателствена сила, което означава че удостоверяват спрямо всички с обвързваща доказателствена сила извършването на обективизираното в тях изявление, посочените дата и място на издаване, авторството на посоченото като издател лице, както и че последното е действало в посоченото в документа длъжностно качество. Наведените от касатора доводи, че НП е издадено едва два дни преди изтичане на шестмесечния преклузивен срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН – на 20.09.2019 г., както и че същото е връчено на една по-късна дата – 28.01.2020 г., сами по себе си не доказват по безсъмнен и безспорен начин, че НП е антидатирано. Следва да се приеме, че презумптивната доказателствена сила, с която се ползва НП като официален документ относно датата на издаването си, не е оборена.

На следващо място, неоснователно е и твърдението, че нито в АУАН, нито в НП недвусмислено е посочена датата на извършване на заявеното нарушение, като административнонаказващият орган се е задоволил да посочи, че месечен отчет за м. януари 2019 г. от фискалната памет не е отпечатан в 7-дневен срок, без да е конкретизирана датата на нарушението и същата следва да бъде извлечена чрез

тълкуване на описаните факти. Правилно и обосновано първоинстанционният съд е приел, че актосъставителят и административнонаказващият орган са използвали езика на закона – изрично са посочили, че за м. януари 2019 г. от фискалното устройство в обекта не е отпечатан отчет на фискалната памет в 7-дневен срок от изтичането на месеца. В АУАН и в НП по идентичен начин словесно са описани фактите, които правно са квалифицирани като нарушение на чл. 41, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ.

Тази разпоредба предвижда, че в 7-дневен срок след изтичане на всеки месец и година лицето по чл. 3, използващо ЕСФП, отпечатва съкратен отчет от фискалната памет от всяка ЕСФП в обекта за съответния период. От събраните по делото доказателства по безспорен начин се установява, че дружеството [фирма] не е изпълнило това свое задължение и съставът на административното нарушение от обективна страна е осъществен.

Видно от цитираната разпоредба, законоустановеният срок за отпечатване на съкратен отчет на фискалната памет е 7 дни след изтичане на месеца. От това следва, че дата на извършване на нарушението, което обективно е извършено чрез бездействие, е датата следваща последния ден, на който не е изпълнено задължението или в конкретния случай за м. януари 2019 г. срокът за отпечатване на съкратен отчет на фискалната памет изтича на 07.01.2019 г., следователно нарушението е извършено на 08.01.2019 г. Непосочването по изричен начин на тази лесно изводима дата не засяга по негативен начин правото на защита на санкционираното дружество. Не може да се приеме, че датата на извършване на административното нарушение не е недвусмислено определена в НП, респ. че е налице нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН от страна на административнонаказващия орган.

Що се касае до изложените от касатора доводи за класифициране на нарушението като маловажно по реда на чл. 28 ЗАНН, същите се явяват неоснователни. В случая е налице формално нарушение, както правилно е приел и първоинстанционният съд – общественотоопасните последици настъпват и се изразяват в самото му извършване, а в случая – в самото бездействие на задълженото лице. Действително в случая не са налице неотразени приходи от страна на дружеството [фирма], които да ощетяват фиска, но тъй като нарушението е формално, съгласно изричната разпоредба на чл. 41, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ самото неспазване на 7-дневния срок за отпечатване на съкратен отчет на фискалната памет се явява административно нарушение, с което настъпват общественотоопасни последици и за което дружеството следва да бъде санкционирано.

Твърденията на касатора за явна несправедливост на наложеното наказание също не се споделят от настоящия съдебен състав. При определяне на размера на наложената на дружеството имуществена санкция, който правилно и обосновано е потвърден и от първоинстанционния съд, административнонаказващият орган е спазил изискванията на чл. 27 ЗАНН, като е взел предвид тежестта на нарушението и на основание императивните изисквания на чл. 185, ал. 2 във връзка с ал. 1 от ЗДДС е определил административното наказание – имуществена санкция, като следва да се обърне внимание, че размерът на същата е малко над минимално установения от закона. Съображенията за това са, че нарушението е първо за дружеството, както и че не е довело до неотразяване на приходи. Ето защо настоящата съдебна инстанция намира, че размерът на имуществената санкция – 600 лв., е справедлив, съответства на обществената опасност, която е причинило нарушението и не следва да бъде

намаляван.

С оглед гореизложеното съдът приема, че решението на СРС е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Въз основа на гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 1, предл. 1-во АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, XXIII к. с.

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 136591/30.06.2020 г., поставено по н.а.х.д. № 2337/2020 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 107 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 464722 – F478609, издадено на 20.09.2020 г. от Л. Д. – Началник на отдел „Оперативни дейности“ – [населено място] в ЦУ на НАП, въз основа на което на касатора е наложено наказание имуществена санкция в размер на 600 лв. за извършено нарушение на 41, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК:[ЕИК] да заплати на ответника Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – Централно управление юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции в размер на 200 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.